

Arrest

nr. 157 545 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE VRIENDT, die loco advocaat C. ALEXANDER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2008 dient de verzoeker, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Havanna een visumaanvraag type C in met het oog op een huwelijk met K.L. Op 20 februari 2009 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 29 april 2009 komt de verzoeker aan in België en op 5 mei 2009 wordt hij te Brussel in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 7 juli 2009.

1.2. Op 30 juni 2010 treedt de verzoeker te Las Tunas (Cuba) in het huwelijk met A.S., van Belgische nationaliteit. Op 23 oktober 2012 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Blankenberge tot de weigering van inschrijving of overschrijving van het afgesloten huwelijk.

1.3. Op 7 februari 2011 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Havanna een visumaanvraag type D in met het oog op gezinshereniging. Op 23 augustus 2011 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 80 195.

1.4. Op 3 april 2013 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Havanna een visumaanvraag type C in om toeristische redenen. Op 27 mei 2013 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.*

** Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd. De garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. De volgende berekening wordt toegepast: 1.000 euro (basis) + 200 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

** Andere*

Betrokkene bewam in 2008 een visum kort verblijf maar hij verlengde zijn verblijf enkele maanden nadat hij zijn toekomstige echtgenote had ontmoet. Betrokken huwde op 30.06.2010 met de garant in Cuba.

Daarna deed betrokkene zowel in 2011 als in 2012 een aanvraag tot gezinshereniging maar twee keer bewam betrokkene zijn D-visum niet.

Uit deze ganse voorgeschiedenis valt duidelijk af te leiden dat betrokkene een lang verblijf in België beoogt. Betrokkene beidt weinig garantie tot terugkeer.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting van 12 oktober 2015 legt de raadsman van de verzoeker een aantal stukken neer, met name een schrijven van de echtgenote van de verzoeker van augustus 2015 en een schrijven van de behandelende geneesheer en huisarts van de echtgenote van de verzoeker van 30 augustus 2015.

De verwerende partij stelt dat geen rekening mag worden gehouden met deze stukken, aangezien ze slechts voor het eerst ter terechtzitting worden aangebracht.

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen deze uit de debatten te worden geweerd (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.154 en RvS 16 mei 2006, nr. 158.863). Hierbij kan worden opgemerkt dat deze stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

De voormelde stukken worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Art 40bis § 3 bepaalt dat familieleden die burger van de Unie zijn; het recht hebben een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, en voorzover zij zelf geen burger van de Unie zijn, zij enkel de in art 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde moeten vervullen.

1. De bestreden beslissing miskent dat verzoeker familielid is van een Unie-burgers, zoals omschreven in artikel 40bis e.v. Vw.

In casu staat vast dat verzoeker gehuwd is met een Belgisch onderdaan. De authenticiteit van de huwelijksakte is nooit ter betwisting geweest.

Wat meer is, op 08/mei 2013 heeft de echtgenote een email verzonden naar de ambassade te Havana met de vraag of de aanvrager-echtgenoot een huwelijksakte diende voor te leggen, waarop werd geantwoord dat "normaal gezien hij een gelegaliseerde huwelijks akte moet voorleggen maar die hebben we al uit jullie ander dossier." (stuk 10)

Verwerende partij kan dan ook niet ontkennen dat zij weet had van het gegeven dat verzoeker gehuwd is met een Belgische onderdaan.

Nergens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het huwelijk niet erkend zou worden.

Overeenkomstig art 41 Vw. beschikt verzoeker over een inreisrecht teneinde de Unieburger, in casu zijn echtgenote te begeleiden of te vervoegen, waarbij hij enkel moet voldoen aan de voorwaarden voorzien in dat artikel.

Dit betekent dat verzoeker als derdelander, familielid van een Unie-burger conform artikel 40bis Vw., een recht op toegang heeft indien hij de documenten conform artikel 2 Vw. kan voorleggen, hetzij op enige andere wijze kan aantonen dat hij beschikt over dit inreisrecht.

Het volstaat daartoe dat hij een geldig paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel kan voorleggen (quod in casu), voorzien van een visum.

Enkel de visumverklaring maakt voorwerp van betwisting uit, maar daarbij geldt dat de lidstaten faciliteiten moeten verlenen aan derdelanders familieleden om een visum te kunnen verkrijgen, welk principe in de rechtspraak bevestigd wordt (Zie ook HvJ 25 juli 2002 (Mrax), C-459/99, Jur. 2002, I-6591; HvJ 14 april 2005 (Gommissie/Spaenje), C-157/03)

Zodra vastgesteld wordt dat een derdelander aldus valt onder één van de categorieën van familieleden van de Unie-burger vermeld in art 40bis Vw., dient een visum afgeleverd te worden opdat gebruik kan gemaakt worden van het inreisrecht.

Dit is een gevolg van het recht van vrij verkeer voor de burgers van de Unie en hun familieleden zoals voorzien in art 1, sub a) Burgerschapsrichtlijn.

M.a.w. , zodra het bewijs geleverd wordt van de aanverwantschap met de Unieburger die men wil vervoegen, en het derdelands familielid een geldig paspoort voorlegt, dient hij een visum of visumverklaring te bekomen.

Hoewel er dus geen sprake is van een automatische visumvrijstelling voor derdelanders-familieleden die hun aanverwanten willen vervoegen (wat verzoeker niet betwist, gezien hij precies een visumaanvraag deed), moet het visum wel afgeleverd worden op grond van het bewijs van identiteit en verwantschapsband, en dit zonder dat de voorwaarden van voldoende middeelen, reisverzekering, doel van de reis etc. kunnen worden ingeroepen ter weigering van het visum.

(RvV 20 september 2010, nr. 48.259 waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat de Visumcode geen afbreuk kan doen aan dit inreisrecht en dus de beslissing aangetast is door een gebrek in de motivering vermits enkel verwezen wordt naar het beweerde tekort aan bestaansmiddelen en geen garantie op terugkeer - exact zoals in de bestreden beslissing -).

In die mate is de bestreden beslissing onwettig, want gesteund op onwettige motieven.

Minstens is zij onvoldoende formeel gemotiveerd daar uit de feiten blijkt dat de huwelijksakte voorlag, maar geenszins gemotiveerd wordt dat het huwelijk niet erkend wordt.

2. Dat de ambtenaar van de de Burgerlijke Stand weigerde om het huwelijk te erkennen, doet hieraan geen afbreuk.

Een weigering, die in strijd is met art 40bis Vw dient behoorlijk gemotiveerd te zijn, en in casu wordt zelfs geen melding gemaakt van de weigering van erkenning, die enkel tegenstelbaar is aan de ambtenaar van de de Burgerlijke Stand.

Bovendien wordt de weigering van erkenning betwist, en kan verzoeker, onder voorbehoud van alle rechten - gezien hij zich in principe niet dient te verdedigen op motieven die zelfs niet aangehaald worden, het volgende opmerken

Het komt de ambtenaar van de de Burgerlijke Stand niet toe het recht op huwelijk, zoals bepaald in artikel 12 EVRM en 23 BUPO, te beknotten , behoudens de uitzonderlijke omstandigheid dat in hoofde van één van de betrokkenen met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan vastgesteld worden. Alleen in dat geval zou er sprake kunnen zijn van onverenigbaarheid met de Belgische openbare orde.

In casu stelt men echter vast dat de bestreden beslissing de de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen zelf beknot door zelfs een visum voor korte duur te weigeren !

Verzoeker verwijst brevitatis causae naar zijn beroepsakte, en waaruit zondermeer blijkt dat tot weigering tot erkenning beslist werd op basis van een dossier dat de echtelieden a.h.w. niet aanbelangt, weinig relevantie heeft om de " wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen " tussen hen te beoordelen (het gaat ni. over derden) , dat volstrekt foutieve gegevens bevat, en tot slot ook nog partijdige en bevooroordeelde getuigenissen bevat."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt als zou de beslissing miskennen dat hij een familielid is van een burger van de Unie. Hij zou gehuwd zijn met een Belgisch onderdaan. De authenticiteit van de huwelijksakte zou nooit betwist zijn. Hij zou op basis van artikel 41 van de Vreemdelingenwet het recht hebben om zijn echtgenote te vervoegen. De visumverklaring zou betwist worden, maar derdelanders familieleden zouden faciliteiten moeten krijgen. Als deze een geldig paspoort voorleggen en het bewijs van verwantschap met een Unieburger, moet hij een visum kunnen verkrijgen. De beslissing zou gebaseerd zijn op onwettige motieven. Er zou niet gemotiveerd worden dat het huwelijk niet erkend werd. Deze weigering zou worden betwist. De bestreden beslissing zou de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen beknotten door geen visum af te leveren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 27 mei 2013, waarmee het visum kort verblijf geweigerd wordt aan verzoekende partij.

- Verzoeker heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst.

- De tenlasteneming wordt geweigerd omdat de garant onvoldoende solvabel is.

- Er werd onvoldoende bewijs geleverd van financiële dekking voor het verblijf.

- Het voornemen om het grondgebied te verlaten kon niet worden bevestigd. Uit de voorgeschiedenis van verzoeker wordt afgeleid dat hij een lang verblijf in België beoogt en dat er geen garanties zijn tot terugkeer.

In de thans bestreden beslissing wordt een antwoord gegeven op de aanvraag van verzoeker om een visum kort verblijf te bekomen in België.

Een schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is niet aan de orde, omdat het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan, niet erkend wordt in België en strijdig wordt bevonden met de openbare orde.

Op advies van het Parket van de Procureur des Konings d.d. 19 oktober 2012, weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk immers te erkennen in België. Verzoekende partij tekende beroep aan tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge. Dit beroep werd verworpen.

Het huwelijk van verzoeker wordt bijgevolg als onbestaande beschouwd door de Belgische autoriteiten. Daarom kan verzoeker uit dit huwelijk onmogelijk rechten uit putten. In geen geval kan hij beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie. Een schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is niet aan de orde.

Dat verzoeker het nog steeds niet eens is met de beslissing om het huwelijk te erkennen, is geen dienstig argument om de visumweigering te bestrijden.

Dat de weigering van erkenning van het huwelijk niet vermeld wordt in de beslissing, doet de geldigheid van de bestreden beslissing niet te niet. Dat er twijfels zijn of verzoeker zal terugkeren naar zijn thuisland voor het verstrijken van het visum, kan in voldoende mate onderbouwd worden met de elementen die aangegeven worden in de beslissing. Het is niet nodig dat in de beslissing de ganse historiek van verzoeker wordt opgesomd en herhaald. Verzoeker geeft niet aan dat de beslissing fundamenteel anders zou zijn, en voor hem andere gevolgen zou hebben, indien het feit van de weigering van erkenning van het huwelijk in de motivering van de beslissing zou zijn meegenomen.

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

" Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die correct heeft beoordeeld en of zij op grond

daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV BBWT)

(R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 1, sub a), van de Burgerschapsrichtlijn, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepaling en de toepasselijkheid ervan op huidige *casu* gezien de weigering van inschrijving of overschrijving van het huwelijk van de verzoeker door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Blankenberge op 23 oktober 2012, door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het recht van bepaalde familieleden van een burger van de Unie om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij op 3 april 2013 bij de Belgische ambassade te Havanna een visumaanvraag type C (kort verblijf) heeft ingediend om toeristische redenen en niet met het oog op gezinshereniging met een Unieburger of een Belg. Deze aanvraag werd geweigerd op grond van artikel 32 van de Visumcode. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – of artikel 2, punt 2), a), van de Burgerschapsrichtlijn – heeft hier geen uitstaans mee. Ook de omstandigheid dat het bestuur op de hoogte zou zijn van het huwelijk van de verzoeker en zijn Belgische echtgenote doet aan het voorgaande geen afbreuk, temeer nu de ambtenaar van de burgerlijke stand van Blankenberge op 23 oktober 2012 besloot tot de weigering van inschrijving of overschrijving van het afgesloten huwelijk.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 48 259 van 20 september 2010 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* de rechtsgeldigheid van het huwelijk wel in vraag wordt gesteld. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Bijgevolg kan de verzoeker de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig inroepen.

3.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet heeft aangetoond *“over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar (...) (hij) met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen”* en dat het voornemen van de verzoeker *“om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 32 van de Visumcode, van de artikelen 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Art 32 voormeld wordt als enige wettige grond vermeld tot weigering. Dat artikel laat toe een visum te weigeren mits welbepaalde gronden, waarvan de bestreden beslissing er twee recapituleert, te weten

- *dat de aanvrager niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (art 32,1 a) iii)*
- *dat er redelijke twijfel bestaat over (...) (het) voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum (er zou weinig garantie zijn tot terugkeer)*

Onverminderd hetgeen hiervoor werd geargumenteed, betwist verzoeker dat de garant, zijn echtgenote, over onvoldoende middelen van bestaan beschikt en dat er weinig garantie tot terugkeer zou bestaan.

1. Wat het tweede motief betreft, volstaat om te verwijzen naar het gegeven dat verzoeker eerder reeds in België was, en dat hij vrijwillig is teruggekeerd naar Cuba.

De motivatie is op dit punt dan ook stereotiep en kan geenszins de weigeringsbeslissing dragen.

2. Wat het eerste motief betreft, wijst verzoeker er vooreerst op dat, in de mate waarin hij ervoor koos om een verbintenis tot tenlasteneming voor te leggen, de weigeringsbeslissing niet gesteund kan worden op het feit dat er geen bewijs is van persoonlijke bestaansmiddelen.

Inzoverre is er een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht (RVV 14 mei 2009, nr. 27.378)

Waar een vreemdeling, die het Schengengebied wenst te betreden, in principe in het bezit dient te zijn van persoonlijke middelen van bestaan, laat de reglementering inzake de verbintenis tot tenlasteneming de vreemdeling, die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan, toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet.

3. Nog wat het eerste motief betreft, zou de insolvabiliteit dan afgeleid worden uit het gegeven dat de tenlastelegging niet aanvaard wordt en dit *“volgens volgende berekening :*

1.000 euro (basis) + 200 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste”.

Die berekening wordt evenwel niet afgetoetst aan de concrete feiten .

Nergens wordt verduidelijkt op welke grond 1.000 euro als basis wordt genomen , waarom 150 euro per persoon ten laste wordt gerekend en hoe hieruit moet afgeleid worden dat de garant niet kredietwaardig is.

De berekening die voorgelegd wordt heeft ook geen enkele wettelijke basis. De gehanteerde cijfers hebben alleszins geen afdwingbaar karakter.

Het mag dan al zijn dat terzake bepaalde richtbedragen worden gehanteerd, deze dienen dan wel correct toegepast te worden. Door dit niet te doen, schendt de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsplicht.

Op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt vooreerst verduidelijkt dat deze bedragen waarover de garant moet beschikken richtbedragen zijn. Bij het beoordelen van de financiële draagkracht wordt immers ook precies rekening gehouden met bijzondere omstandigheden zoals de familiale band met de vreemdeling die ten laste wordt genomen of de huisvestingsomstandigheden van deze laatste. (stuk 11)

In dat laatste geval (wat overduidelijk het geval is voor de echtelieden), moet de garant slechts 800€ netto/maand verdienen + 150€/persoon die de garant ten laste heeft en/of + 150€/uitgenodigde persoon.

Het effectief bestaan van bestaansmiddelen van de garant echtgenote kan nochtans niet betwist worden. Deze werden voorgelegd samen met de verbintenis tot tenlasteneming. De echtgenote van verzoeker heeft meer dan 1.000 euro netto inkomsten.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd wanneer de verbintenis tot tenlasteneming geweigerd wordt, terwijl de inkomstenbewijzen voorliggen en de richtbedragen niet concreet (geen persoon ten laste) en juist (er moet rekening worden gehouden met de familiale band) toegepast worden (RvV 16 juli 2009, nr. 29.968)"

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij stelt als zou de beslissing gesteund zijn op artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG. Hij betwist dat zijn garant niet over voldoende middelen van bestaan zou beschikken en dat er onvoldoende garanties zijn op terugkeer. Verzoeker zou reeds eerder in België zijn geweest en keerde steeds vrijwillig terug. De berekening die werd opgenomen in de beslissing, zou niet getoetst zijn aan concrete feiten. De berekening zou niet nader toegelicht worden en zou geen wettelijke basis hebben. Verzoeker berekende dat de garant slechts 800 euro netto per maand moet verdienen + 150 euro/persoon die de garant ten laste heeft of uitgenodigd heeft. De garant zou meer dan 1000 euro netto inkomsten hebben. De weigeringsbeslissing zou niet voldoende gemotiveerd zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het visum eerst en vooral geweigerd werd omdat gevreesd wordt dat hij niet de intentie heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst na het verstrijken van het visum en dat hij een lang verblijf beoogt. Dit vermoeden wordt afgeleid uit verzoekers historiek van visumaanvragen, en kan bovendien worden gestaafd door te verwijzen naar het administratief dossier van verzoeker, met daarin onder meer de weigering van het huwelijk dat hij met een Belgische onderdaan is aangegaan.

De keren dat verzoeker in België was, en vrijwillig terugkeerde, dateren allemaal van voor de huwelijksweigering in België. Die keren kunnen echter niet overtuigen dat verzoeker ook deze keer zou terugkeren voor het verstrijken van de visumtermijn.

Verzoeker betwist niet dat hij zelf geen voldoende bewijs van financiële dekking heeft geleverd voor zijn verblijf, bijvoorbeeld door een bewijs voor te leggen van aankoop van traveller cheques of van het hebben van een kredietkaart die bruikbaar is in België, gelinkt aan een persoonlijke bankrekening. Het is aan verzoeker, die om de gunst van een visum vraagt, om zijn dossier met de nodige zorgvuldigheid te onderbouwen met bewijzen.

Hij stelt als zou de garant wel voldoende solvabel zijn om hem ten laste te nemen. Louter verklaren dat de garant meer dan 1000 euro netto inkomsten zou hebben en daaruit afleiden dat dit voldoende is om verzoeker bijkomend ten laste te nemen, volstaat niet om aan te tonen dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Bovendien is het zo dat de weigering onderbouwd werd met meerdere argumenten. Het is het geheel van elementen dat de overheid ertoe gebracht heeft om geen visum af te leveren aan verzoeker.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3.1. Er wordt nogmaals op gewezen dat in de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Visumcode en dat de beslissing tevens een motivering in feite bevat, met name dat de verzoeker niet heeft aangetoond *"over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar (...) (hij) met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen"* en dat het voornemen van de verzoeker *"om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode en artikel 3bis van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.2.1. Artikel 32 van de Visumcode, dat betrekking heeft op de weigering van een visum, bepaalt als volgt:

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing aan de verzoeker in toepassing van artikel 32, 1, a), iii), van de Visumcode een visum geweigerd omdat de garant “als onvoldoende solvabel (wordt) beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste”. Hierbij wordt de volgende berekening toegepast: “1.000 euro (basis) + 200 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste”. Vervolgens wordt gesteld dat er “(g)een of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf (voorligt) gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen”. Tevens wordt het visum in toepassing van artikel 32, 1, b), van de Visumcode geweigerd omdat het voornemen van de verzoeker “om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen.

Te dezen betwist de verzoeker het motief dat er weinig garantie tot terugkeer zou bestaan, verwijzend naar het gegeven dat hij eerder reeds in België was, en dat hij toen vrijwillig is teruggekeerd naar Cuba. Hij weerlegt hiermee evenwel niet de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, met name dat hij in 2008 een visum kort verblijf bekam, maar zijn verblijf enkele maanden verlengde omdat hij zijn toekomstige echtgenote had ontmoet en dat hij na zijn huwelijk in Cuba met de huidige garant dd. 30 juni 2010 zowel in 2011 als in 2012 een aanvraag tot gezinshereniging deed, doch telkens zijn visum type D niet bekam. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waar wordt geoordeeld dat “(u)it deze ganse voorgeschiedenis (...) duidelijk (valt) af te leiden dat betrokkene een lang verblijf in België beoogt” en dat hij “weinig garantie tot terugkeer (biedt)”, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij van zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief van de bestreden beslissing, met name dat het voornemen van de verzoeker “om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”, te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of “de weigeringsbeslissing (al dan) niet gesteund kan worden op het feit dat er geen bewijs is van persoonlijke bestaansmiddelen” en of de berekening van de inkomsten van de garant al dan niet wordt afgetoetst aan de concrete feiten en een wettelijke basis heeft, geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is bijgevolg deels niet ontvankelijk, deels ongegrond in zoverre erin de schending van artikel 32 van de Visumcode wordt aangevoerd.

3.2.3.2.2. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot het bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn.

De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de Minister of zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan de verbintenis tot tenlasteneming moet beantwoorden en bepaalt de nadere regels met betrekking tot de terugvordering van de sommen ten laste van de persoon die deze verbintenis ondertekend heeft.

De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven."

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de reglementering inzake de verbintenis tot tenlasteneming de vreemdeling die niet beschikt over persoonlijke bestaansmiddelen toch de mogelijkheid laat om het Schengengrondgebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de verzoeker aantoonde dat de garant *in casu* voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker niet heeft aangetoond "over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar (...) (hij) met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen" en 2) dat het voornemen van de verzoeker "om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld". Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor, onder punt 2.2.3.2.1., werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of hij een beroep kan doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, geen belang bij zijn kritiek, die in wezen gericht is tegen het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre erin de schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

3.2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker met betrekking tot het tweede motief van de bestreden beslissing niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen en tevens geen belang heeft bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode en artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er met betrekking tot het tweede motief van de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en dat de verzoeker tevens geen belang heeft bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing, kan de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting opeen december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN